

F° 828

Repertoriumnummer 2020/ 10-12b
Kamer G13
Datum van uitspraak 23 OKTOBER 2020
Rolnummer 19/2529/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

- Verzoekschrift/dagvaarding na
31/01/2019
- aan te bieden voor registratie

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Vonnis

IN DE ZAAK VAN:

A.R. nr. 19/2529/A

De heer Benoît de Bonvoisin, [REDACTED] met woonplaats te [REDACTED]
[REDACTED]

- eiser -

Vertegenwoordigd door Mr. Bauwens Tom, advocaat, met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 99;

TEGEN

1. De **Universiteit Gent (UGent)**, KBO 0248.015.142, met maatschappelijke zetel te 9000 Gent, Sint-Pietersnieuwstraat 25;

2. De heer **Lander Van De Sompel**, [REDACTED] met woonplaats te [REDACTED]
[REDACTED]

- verweerders -

Vertegenwoordigd door Mr. Defrenne Serge en Mr. De Schrijver Luk, advocaten, beiden met kantoor te 9090 Melle, Brusselsesteenweg 326;

Werden de partijen op de openbare terechtzitting van 25 september 2020 gehoord waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen; de stukken werden ingezien evenals de inleidende dagvaarding en de conclusies van de partijen.

I. DE VORDERING VAN EISER

Eiser vordert dat de rechtbank verweerders zou verplichten om op de titelpagina van elk fysiek en elektronisch exemplaar van de masterproef van tweede verweerder volgende disclaimer aan te brengen op duidelijk zichtbare en leesbare wijze:

“Ingevolge een gerechtelijke uitspraak wensen de auteur en de UGENT erop te wijzen dat de inhoud van de masterproef geen rekening houdt noch reflectie geeft van diverse tussengekomen gerechtelijke uitspraken waarbij de heer Benoît DE BONVOISIN werd vrijgesproken voor de aantijgingen aan zijn adres, noch met het Activiteitenverslag 2009 van het Vast Comité van Toezicht op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten, het Verslag parlementaire vergadering dd. 30 april 1990 (verklaring Procureur GODBILLE), de brief van de heer VAN CAMP dd. 31 juli 2012, het verhoor van de heer DUFRANE dd. 30 november 1990 die de heer DE BONVOISIN buiten elke verdenking stellen.”

Daarnaast vordert eiser dat de rechtbank verweerders hoofdelijk zou veroordelen tot betaling van een morele schadevergoeding ex aequo et bono begroot op 10.000,00 EUR.

II. BEOORDELING

II. 1. Algemeen

In het academiejaar 2016-17 schreef tweede verweerder, op dat ogenblik student geschiedenis aan de Universiteit Gent, een masterproef met als titel: “*De Westland New Post: Pop-up van een veranderende samenleving?*”

Deze masterproef kreeg een quotering van 14/20.

Gelet op deze quotering werd de masterproef van tweede verweerder door de Universiteit Gent digitaal beschikbaar gesteld voor het grote publiek.

Eiser meent dat tweede verweerder bij het schrijven van zijn masterproef buitencontractuele fouten heeft gemaakt die hem schade hebben toegebracht.

Daarnaast meent eiser dat eerste verweerder als universiteit instaat voor de fouten gepleegd door tweede verweerder.

Bovendien stelt eiser dat eerste verweerder een eigen fout heeft gemaakt door, zonder enige disclaimer of bericht aan de lezer en na eerdere ingebrekestelling, de vrij beschikbare publicatie van de masterproef van tweede verweerder te handhaven.

De vordering van eiser wordt integraal betwist door verweerders.

II. 2. Het juridisch kader

De rechtbank merkt bij de beoordeling van de vordering van eiser vooreerst op dat artikel 6 § 2 van het EVRM (het vermoeden van onschuld) een uitsluitend strafprocesrechtelijke betekenis heeft.

De betekenis van de onschuldpresumptie beperkt zich tot een waarborg voor verdachten in strafzaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (Eds.), *Handboek EVRM, Deel 2, Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 524).

Eiser kan in het kader van deze procedure ten aanzien van verweerders dan ook geen bescherming inroepen van artikel 6 § 2 van het EVRM.

Op basis van artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet heeft eenieder recht op de bescherming van zijn privacy.

Wanneer het recht op privacy in het gedrang komt door het recht op vrije meningsuiting, gewaarborgd door artikel 10 EVRM en de artikelen 19 en 25 van de Grondwet, dient een evenwicht gevonden te worden in het conflict tussen deze vrijheden en dienen de belangen van de betrokken partijen afgewogen te worden.

Artikel 10 § 2 van het EVRM biedt een mogelijke rem op de vrijheid van meningsuiting en dus ook van de academische vrijheid die daar deel van uitmaakt.

Eén van de beperkingsgronden in artikel 10 § 2 van het EVRM is “*de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen.*”

De vordering van eiser dient binnen dit juridisch kader te worden beoordeeld.

Bij de beoordeling van deze vordering dient de rechtbank een afweging te maken tussen enerzijds de academische vrijheid en de vrijheid van meningsuiting (rechten van verweerders) en anderzijds de bescherming van de goede naam en de rechten van eiser.

Het spreekt immers voor zich dat geen van deze rechten absoluut is en dat in het licht van de concrete omstandigheden van deze zaak beoordeeld dient te worden aan welke rechten al dan niet voorrang dient te worden verleend.

Artikel 10 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Dit artikel belet Staten niet radioomroep-, en bioscoop- of televisieondernemingen te onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. Daar de uitoefening van deze vrijheden plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan zij worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, die bij de wet zijn voorzien en die in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid, territoriale integriteit of openbare veiligheid, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen, om de verspreiding van vertrouwelijke mededelingen te voorkomen of om het gezag en de onpartijdigheid van de rechterlijke macht te waarborgen.”

De bescherming van de vrije meningsuiting is bijzonder belangrijk in onze rechtsstaat, zodat rechtsleer en rechtspraak het erover eens zijn dat eventuele inmenging van overheidswege (daaronder begrepen dus de toekenning van de vordering van eiser) uiterst omzichtig en slechts in restrictief toe te passen omstandigheden aanvaardbaar kan worden geacht.

Een burgerlijke veroordeling wegens een onrechtmatige publicatie (in het kader van een masterproef) zou een belangrijke vorm van overheidsinmenging zijn en op deze manier een ernstige beperking zijn op de academische vrijheid en het principiële recht van expressie en informatie.

Artikel 10 § 2 EVRM voorziet in drie cumulatieve toetsingscriteria tot beperking van het recht op vrije meningsuiting:

- legaliteitsvoorwaarde: de inmenging moet voorzien zijn in de wet (zoals in deze zaak artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek - zie ook Gent, 6 juni 2005, *NjW*, 2005, 1243, met noot Eric BREWAEYS);

—
T

- legitimiteitsvoorwaarde: de beperking van de vrijheid van meningsuiting moet steun vinden in de gronden opgesomd in artikel 10 § 2 EVRM (zoals in deze zaak de bescherming van de goede naam of de rechten van eiser);

- noodzakelijkheidsvoorwaarde: de beperking moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, waarbij deze noodzaak beperkend dient geïnterpreteerd en toegepast te worden; een beperking van de vrijheid van meningsuiting is nodig in een democratische samenleving wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven (Cass., 27 april 2007, *NjW*, 2007, 897 met noot Eric BREWAEYS).

De bescherming van het privéleven en de goede naam van een bepaalde persoon kan dus in principe op zich een voldoende grond zijn om een vordering op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek toe te kennen en daarmee het recht op vrije meningsuiting te beperken (D. VOORHOOF, "Vrijheid van meningsuiting", in J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (Eds.), *Handboek EVRM, Deel 2, Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 837).

De rechtbank zal hierna dan ook aandacht besteden aan de legaliteitsvoorwaarde en dus aan de vraag of verweerders buitencontractuele fouten hebben begaan.

II. 3. Buitencontractuele fout in hoofde van tweede verweerder?

Eiser steunt zijn vordering ten aanzien van tweede verweerder op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek.

Dit betekent dat eiser dient aan te tonen dat tweede verweerder door het schrijven van zijn bewuste masterproef (1) een buitencontractuele fout heeft gemaakt die bestaat uit het overtreden van een wettelijke of reglementaire norm of dat verweerder daardoor gedrag heeft gesteld dat onverenigbaar is met het gedrag van een redelijk en zorgvuldig persoon geplaatst in soortgelijke omstandigheden (2) hij schade heeft geleden (3) er een causaal verband bestaat tussen de beweerde fout en de schade.

Bij de concrete beoordeling van de vordering van eiser ten aanzien van tweede verweerder houdt de rechtbank in het bijzonder rekening met de volgende overwegingen:

- de bewuste masterproef werd niet geschreven met het oog op een publicatie in een boek of in een wetenschappelijk tijdschrift; de doelstelling van tweede verweerder was louter het voltooien van zijn studies en het behalen van een master in de geschiedenis, niet de publicatie van zijn masterproef; deze publicatie (doordat de masterproef online werd gezet door de universiteit) was het latere gevolg van het behaalde examencijfer (14/20), maar was niet de primordiale drijfveer van tweede verweerder;

- tweede verweerder schreef zijn masterproef als student geschiedenis; dit betekent dat er sprake is van een werkstuk waarin onvolkomenheden kunnen worden verwacht; de masterproef wordt per definitie geschreven door iemand die nog geen masterdiploma heeft, niet door een professor of een assistent met een bijzondere expertise voor wie de

verwachtingen en de standaarden vanzelfsprekend hoger kunnen worden gelegd; bij de beoordeling van de masterproef van tweede verweerder werden overigens verschillende gebreken vastgesteld door de examenjury; het schrijven van een masterproef is een inspanningsverbintenis van elke student; de rechtbank dient rekening te houden met de mogelijkheden van een gemiddelde student binnen de specifieke context van het schrijven van een masterproef; onvolkomenheden of zelfs onjuistheden in een masterproef leiden dan ook niet automatisch tot het vaststellen van een buitencontractuele fout in hoofde van de student;

- de rechtbank dient er zich voor te hoeden om zelf een inhoudelijke beoordeling te maken van de bewuste masterproef; het spreekt voor zich dat de rechtbank hiervoor niet de geschikte academische achtergrond heeft; de rechtbank stelt wel vast dat de masterproef kritisch werd beoordeeld en geanalyseerd door een examenjury (samengesteld uit: professor Rudi Van Doorslaer, de heer Egon Bauwlinck en de heer Kenneth Lasoen) waarbij duidelijk werd gewezen op verschillende minpunten; het werk van tweede verweerder werd niettemin beoordeeld met een bovengemiddeld cijfer, met name 14/20;

- tweede verweerder koos voor zijn masterproef een niet-evident thema; reeds in zijn inleiding wees tweede verweerder er op dat er *“geen uitgebreide wetenschappelijke literatuur beschikbaar”* was en dat hij vaak aangewezen was op journalistieke bronnen (stuk nr. 1 van verweerdens); er mag aangenomen worden dat het oorspronkelijke doelpubliek van tweede verweerder (de examenjury van de universiteit) zich bewust was van deze bronnenproblematiek zoals ook blijkt uit de individuele beoordeling van de heer Kenneth Lasoen: *“Wat de bronnen betreft, is de student zich zeer goed bewust van de beperkingen van dit materiaal, daar het gaat om onvolledige bronnen die moeilijk primair genoemd kunnen worden, aangevuld met gegevens uit mondelinge bronnen met hun bijkomende tegenstrijdigheden”* (stuk nr. 6b van verweerdens); bovendien waarschuwde tweede verweerder in zijn masterproef zelf herhaaldelijk voor het gebrek aan bewijs: *“Het WNP-verhaal wemelt van de wilde verhalen. Dat zijn verhalen waarvan niet kan bewezen worden dat ze waar zijn, maar langs de andere kant ook niet kan bewezen worden dat ze niet waar zijn.”* (stuk nr. 1 van verweerdens); uit de masterproef blijkt dat tweede verweerder zelf kritisch reflecteerde over het gehanteerde bronnenmateriaal en over de bewijsproblematiek; daarbij benadrukt de rechtbank opnieuw dat tweede verweerder zijn masterproef niet schreef met het oog op een publicatie voor een groot publiek; tweede verweerder mocht als student geschiedenis aannemen dat zijn doelpubliek (de examenjury) bepaalde stellingen zou beoordelen in het geheel van de masterproef, kennis zou nemen van zijn herhaalde nuancerings en waarschuwingen in de tekst en bepaalde stellingen zou beoordelen vanuit de context van het niet-evidente, delicate thema en vanuit de moeilijke bewijs- en bronnenproblematiek; de rechtbank mag niet uit het oog verliezen dat tweede verweerder zijn werk schreef voor een examenjury met een (wat door de rechtbank kan worden aangenomen) professionele expertise in het betrokken vakgebied;

- tweede verweerder schreef een masterproef over de Westland New Post, niet over eiser; het werk is niet alleen maar toegespitst op de persoon van eiser; het onderwerp van de proef heeft betrekking op een maatschappelijk relevant thema dat het voorwerp uitmaakt van publiek debat en historisch onderzoek; tweede verweerder heeft in zijn masterproef geprobeerd om op basis van beperkte bronnen het verhaal van de Westland New Post te beschrijven en om daarin zijn eigen opinie te verwerken; de masterproef pretendeert niet dat het gaat om onwrikbare waarheden; in deze context

valt de naam van eiser herhaaldelijk; dit is overigens niet verwonderlijk aangezien (zoals blijkt uit de stukken die aan de rechtbank worden voorgelegd) eiser de voorbije decennia herhaaldelijk naar voor kwam in onderzoek naar extreemrechts in België; het is dan ook niet onlogisch dat de naam van eiser herhaaldelijk opduikt in een masterproef die zich focust op deze thematiek;

- uit de masterproef blijkt duidelijk dat er in hoofde van tweede verweerder geen sprake is van een doelbewuste en/of sensatiegerichte intentie om de eer en de goede naam van eiser te besmeuren;

- er kan tweede verweerder inderdaad worden aangewreven dat hij bepaalde bronnen (zoals bijvoorbeeld gerechtelijke uitspraken met betrekking tot eiser) niet exhaustief of onvoldoende kritisch onderzocht of weergegeven heeft in zijn masterproef (zoals ten andere ook blijkt uit de beoordeling door de examenjury); de rechtbank beoordeelt dit evenwel niet als een buitencontractuele fout aangezien bepaalde onvolkomenheden ook door een redelijk, zorgvuldig student geplaatst in gelijkaardige omstandigheden zouden kunnen gemaakt zijn; het gaat tenslotte slechts om een masterproef van een student;

- uit de stukken die door de partijen worden voorgelegd aan de rechtbank blijkt dat eiser reeds vóór het schrijven van de bewuste masterproef gelieerd werd aan extreemrechts en/of aan een bepaald crimineel milieu; de goede naam van eiser werd reeds voor de publicatie van de masterproef in twijfel getrokken of in diskrediet gebracht; eiser toont niet aan dat tweede verweerder bepaalde stellingen volledig uit de lucht heeft gegrepen of dat tweede verweerder zijn masterproef op een lichtzinnige manier heeft geschreven.

In de gegeven omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat er geen sprake is van een buitencontractuele fout in hoofde van tweede verweerder.

De vordering van eiser ten aanzien van tweede verweerder wordt dan ook afgewezen als ongegrond.

II. 4. Buitencontractuele fout in hoofde van eerste verweerder?

Eiser meent dat eerste verweerder een eigen fout in de zin van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek heeft gemaakt.

In dit verband merkt eiser op dat eerste verweerder een exoneratiebeding vermeldt op de website van haar bibliotheek (waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat alle gegevens op de website “niet noodzakelijk volledig, nauwkeurig of bijgewerkt” zijn en dat “de relevantie, de actualiteit, de juistheid en volledigheid” niet kan gegarandeerd worden door de universiteit), maar dat het publiek (bijvoorbeeld via de zoekmachine van Google) rechtstreeks toegang kan krijgen tot de bewuste masterproef zonder gebruik te maken van de website van eerste verweerder en dus zonder op enige manier geconfronteerd te worden met voormeld exoneratiebeding.

Eiser stelt dat elke internetgebruiker op deze manier rechtstreeks en via een zoekmachine toegang kan krijgen tot de masterproef van tweede verweerder (1) zonder enige filter op de juistheid en de kwaliteit van het geleverde werk (2) zonder dat het exoneratiebeding wordt verwerkt in de individuele digitale versie van de masterproef.

Deze stelling van eiser vindt steun in het proces-verbaal van vaststelling van gerechtsdeurwaarder Sara Beernaert (stuk nr. 26 van eiser).

Daarnaast meent eiser dat eerste verweerder een buitencontractuele fout maakte door de instandhouding van de publicatie van de bewuste masterproef terwijl zijn raadsman reeds in zijn brief van 11 juli 2018 (stuk nr. 3 van eiser) meldde dat de masterproef diende genuanceerd of aangepast te worden en dat elke verdere verspreiding van deze masterproef diende gestaakt te worden.

Onverminderd hogervermelde overwegingen in het kader van de bespreking van de vordering van eiser ten aanzien van tweede verweerder, houdt de rechtbank bij de concrete beoordeling van de vordering ten aanzien van eerste verweerder bovendien rekening met de volgende overwegingen:

- ook het bredere publiek dat via internet kennis neemt van een masterproef weet dat dit het eindwerk is van een laatstejaarsstudent en houdt er bijgevolg (ook zonder kennisname van het exoneratiebeding op de website van eerste verweerder) rekening mee dat een masterproef mogelijke onvolkomenheden en/of onjuistheden bevat; uit stuk nr. 26 van eiser blijkt dat het publiek onmiddellijk via het titelblad kennisneemt van het feit dat het gaat om een masterproef met het oog op het behalen van de graad van master in de geschiedenis; dit betekent dat de lezer ook via internet onmiddellijk op de hoogte wordt gebracht van de context waarin het werk tot stand kwam en van de relatief beperkte autoriteit die kan verleend worden aan de auteur van het werk;

- de masterproef van tweede verweerder wordt (net als tal van andere masterproeven) gepubliceerd via de website van de bibliotheek van de universiteit; eerste verweerder heeft hieraan geen verdere ruchtbaarheid gegeven (bijvoorbeeld via een persbericht) of de bewuste masterproef via andere kanalen verspreid; de publiciteit die eerste verweerder aan de bewuste masterproef heeft gegeven, is dezelfde publiciteit die gegeven wordt aan andere masterproeven met een minimumscore van 14/20; er is geen sprake van een actieve verspreiding van de masterproef door gebruik te maken van andere media dan de eigen website van de bibliotheek van de universiteit; er kan dan ook slechts kennis genomen worden van de masterproef via een gerichte zoekopdracht op het internet (stuk nr. 26 van eiser); de publicatie van de masterproef dient in deze omstandigheden dan ook sterk te worden gerelativeerd; eiser legt overigens geen stukken voor waaruit blijkt dat hij als gevolg van deze publicatie enige schade zou hebben opgelopen die hij zonder de publicatie van de masterproef niet zou hebben opgelopen;

- tweede verweerder heeft zich in zijn masterproef gebogen over een bepaald thema waarbij hij als student een eigen kritische en historische reflectie heeft gemaakt op basis van hoofdzakelijk journalistieke bronnen; er is in deze masterproef geen sprake van nieuwe feiten of onthullingen over eiser; eiser werd reeds vóór deze masterproef gelinkt aan extreemrechts en in die zin kwam hij voordien reeds in het vizier van de media en de publieke opinie; de goede naam en faam en/of de reputatie van eiser werd dus reeds (veel) eerder aangetast; de masterproef van tweede verweerder speelt daarin een uiterst

marginale rol; in elk geval zou een inmenging van de overheid in deze zaak niet in verhouding staan tot het te vrijwaren belang in hoofde van eiser;

- de rechtbank herhaalt dat de bewuste masterproef inderdaad bepaalde onvolkomenheden bevat (bijvoorbeeld wat betreft de niet-vermelding van het activiteitenverslag 2009 van het Vast Comité van Toezicht op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten); ook wat de gerechtelijke uitspraken betreft is het duidelijk dat de masterproef geen volkomen juridisch zuiver overzicht biedt; anderzijds is het voor elke lezer duidelijk dat tweede verweerder in zijn masterproef herhaaldelijk waarschuwt voor de bewijs- en bronnenproblematiek en ook voor het feit dat eiser nooit werd veroordeeld door justitie; tweede verweerder schreef vooral voorwaardelijk en bouwde in zijn masterproef voldoende voorzichtigheid en terughoudendheid in; het feit dat eerste verweerder de masterproef van tweede verweerder via de website van haar bibliotheek publiceerde en deze publicatie nadien (ook na het schrijven dd. 11 juli 2018 van de advocaat van eiser) in stand houdt, beoordeelt de rechtbank niet als een buitencontractuele fout;

- de academische vrijheid vormt een onderdeel van de vrijheid van meningsuiting die eerste verweerder als universiteit uiteraard hoog in het vaandel draagt; de vrijheid van meningsuiting geldt in een democratische samenleving uiteraard niet enkel om de eigen mening te beschermen, maar betekent net dat ook uiting mag worden gegeven aan afwijkende meningen of kwetsend onderzoek; de masterproef van tweede verweerder en de publicatie ervan via eerste verweerder dienen te worden gekaderd in deze academische vrijheid; de overheid (de universiteit of de rechtbank) dient er zich voor te hoeden om deze belangrijke vrijheid af te remmen of in te perken;

- de rechtbank is van oordeel dat de toekenning van de vordering van eiser in de gegeven omstandigheden zou leiden tot een disproportionele beperking van de academische vrijheid en de vrijheid van meningsuiting en geenszins beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid in een democratische samenleving.

De vordering van eiser ten aanzien van eerste verweerder wordt dan ook afgewezen als ongegrond.

III. RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

De rechtbank beschouwt verweerders als de in het gelijk gestelde partijen.

De rechtbank veroordeelt eiser tot betaling aan verweerders van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.080,00 EUR.

OP DEZE GRONDEN

DE RECHTBANK, rechtdoend op tegenspraak,

Met inachtneming van de artikelen 2 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

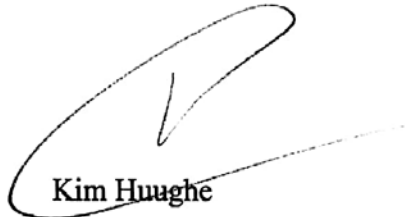
Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk, doch wijst deze vordering af als ongegrond.

Veroordeelt eiser tot betaling aan verweerders van de kosten van het geding die in hoofde van verweerders begroot worden op 1.080,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.

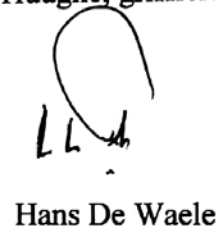
Veroordeelt eiser tot de kosten ten behoeve van de BELGISCHE STAAT: rolrecht: 165,00 EUR.

Aldus uitgesproken op de openbare terechtzitting van de dertiende burgerlijke kamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig.

Aanwezig: Hans De Waele, alleenzetelend rechter en Kim Huughe, griffier.

Kim Huughe

Hans De Waele